

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fora de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (carré des Call n.º 10), 1 pesseta á conte de 16 números.

INO TENIM AYGO!

VI.

UN INFORME.

Ja han passat deu anys desde que s'Ajuntament de Palma vá nombrá una *Junta d'aygos*, amb intenció, à lo que parexia, d'apareyarse per canalisarles. Per quin motiu no haja donat bon conte no heu sabem; però es de creure que s'ha perdut més p'es Municipi que p'ets individus convidats à trabayá, y axò que no devian esperá gran recompensa.

Avuy traduhirem al peu de la lletra es *Resumen del Informe* (1) que havia de presentá à sa *Junta general de aguas, la Comision facultativa de la misma, sobre el proyecto de distribucion de las aguas de la fuente de la Villa, redactado por el Sr. Bouvy*.

Despues de calificá de *ante-proyècte* es trabays d'aquex engiñé, espresa lo siguent:

«I. S'estudi de sa composició cualitativa y cuantitativa de ses aygos es de improrogable necessitat, no sols baix des punt de vista higiènich, sino també considerant ses dificultats que pot oferí sa propiedat incrustant de dites aygos, empleant canons de ferro.

II. S'aforo ò medicció ecsacte des caudal d'aygo que surt des manantial, en s'estiu, també es d'un interés principal, com à dato que no pot mancá à cap proyècte. (2)

(1) Aquest informe va essé redactat per don Eusèbi Estada, engiñé civil.

(2) Es *Diari de Palma* de dia 2 de setembre corrent estampá: «Sa cantidat d'aygo que mana sa font de la Vila, segons s'aforo practicat ahi decapvespre, es de *vint y nou litros per segon*.» Noltros l'anàrem à practicá l'endemá, dia 3, y mos ne resultaren, (fent s'esperiment à sa matexa trossada, à les 6 des matí), 2870 litros per segon.

Despues sabèrem que sa medicció referida p'es *Diari* s'havia feta per el Sr. Arquitecto des Municipi y un engiñé industrial. Estam contents d'haver obtengut un resultat que se pot di idèntich.

Son 104 litros per hòra. En Bouvy consigna, com à *minimum* en sos seus esperiments, 300 litros per hòra.

B. FERRÁ.

III. Sa cantidat d'aygo necessari per manteniment de Palma pot calcular-se en 3500 metros cúbichs diaris, ò sien 70 litros per individu, amb lo qual romandrán satisfetes totes ses ecsigencies y comoditats des vecindari.

IV. Sa construcció d'un depòsit que regularis es bon servici tal volta podria perllongarse si se tractas d'una distribució d'aygo en circumstancies normals, à fi de no desembutxaca es dobbés tots amb un pich; però, atenant à sa irregularitat amb à que s'aygo entra dins Palma, no sols no pot estauviarse es depòsit, sino que s'hauria de construhí abans de col·locá ses canonades.

V. Sa cabuda de 30 mil metros parex bastant perque es depòsit cumpleca es séu servici.

VI. Apesá d'axò, s'únich mèdi de fé cara à un añ sech es aumenta es número d'hòres que Palma te d'aygo, per setmana.

VII. Sa Comissió créu que per elegí es siti ahont s'ha de fé es depòsit; y per resoldre sa forma y sistema de construcció, es necessari un estudi especial y detengut.

VIII. S'entrada de s'aygo à Palma, travessant ses murades deu havé de sé amb un aqüeducte directe, y no per mèdi de muntants de ferro.

IX. Es diametro de sa canonada, que partint des depòsit ha de arriba s'aygo fins part demunt sa costa des carré d'ets Oms, no ha de passa de 55 à 60 centímetros.

X. S'influencia de ses aygos que dexan tur sobre es canons de ferro, es una questió pòch estudiada; per obtenir-se datos segús s'haurian de fé alguns esperiments, com à complement de s'estudi analítich de ses aygos.

XI. En sa distribució per dins Ciutat s'haurian de fé algunes variacions essencials, per ajustarla à n'es bons principis de s'art.

XII. Es canons de ferro fús ò de xapa *bituminada*, son ets únichs que poden y deuen elegirse per una distribució d'aquesta importancia y condicions.

XIII. En ses òbres y trabays que se intentin per millorá es manantial, es còsa d'anarhí amb molt de recel y prudencia per evitá ses desastroses consecuencias que solen succehí. »

Abans de doná per llest es séu trabay sa Comissió créu devèr séu estampá aquestes observacions.

«El Seño Bouvy partex des supòsit que es provehiment d'aygos, à Palma, s'ha de du à efecte precisament en ses de sa font de la Vila, sense discuti ni examiná si unes altres aygos podrien satisfé cumplidament es matex fi.

Vistes ses condicions de ses aygos que entran à Palma, sa Comissió opina que merex estudiarse aquest assunto per sortí de duptes y adquirí sa convicció de que s'aprofitá es manantial de sa font de la Vila es lo únich racional y posible. Perque, sa bona calidat de ses aygos, ¿no es un poderós motiu per imposarse grans sacrificis, una població de s'importancia de sa nostra? ¿No se compren que sa conducció d'un caudal d'aygo, sense servituts ni compromisos, amb tota independencia, tendria moltíssimes ventatjes per sa distribució?»

Y per últim diu que à pesá de sé un trabay incomplet es del Seño Bouvy, té un való apreciable, y que s'ha de tení present que es més difícil escriure una Memòria com sa séua que censurarla.

Noltros sols afegirem que estam del tot conformes en lo consiguat en aquest informe, merexedó per cèrt de veure sa llum pública en un periòdich científich y de més significació que L'IGNORANCIA.

UN TROBADÓ D'AYGOS.

¡MÚSICA!

Tè sèt pareys de bemols.

I.

Un qu' es ploma, y de cap d' ala,
S' en puja à buydá es gavatx.
(S' escenà es dins es despatx
De s' Alcalde, à dalt la Sala.)
—Señó Batle, molt bon dia;
¿Qu' el *desincomòt*?

—No, no:

Sèga.

—Idò jò are venia

A demanarli un favó.

Molta gent (y es gent que val,) M' ha enviat à vosté, aposta
Per dirli: «Ja que tant costa
Sa *banda* municipal,

Qu' es deix senti.» Y jò no vetx
Obstacle à lo que demana,
Y es, que toqui entrè setmana
Una estona en es passetx.

Me crega: tench es cap ple
D' atlòtes qu' heu exigexen;
Y elles... ¡vaja!... m' enternexen,
(No 'u dich per alabarme)

—¿Qui es vosté, qu' amb tant d' empeño
Música vé à demaná?

—¿Qui som? Ja s' ho pòt pensá.

¿No 'm conex?... Jò som s' *Isleño*.

II.

Un jayet amb un gayato
Y un barret negre pes cap,
S' en entra amb ayre beato:
Ses tresques, ja les hi sap.

—Ave Maria Purissima,
¿Qu' hi ha a la casa de Deu?

—*Adelante*: tu ests de casa,
Pren una cadira, y sèu.

¿Qué contan de nòu?

—No res;

Tot es vey y mal de còure;
Empero are m' han fet mòure
Per dirvos...

—¡Vaja, digues!

—Per dirvos que convendria

Sa música fé toca,

Ja que mos vāreu llevá

Ses *jayes* qu' abans hey havia.

Per mí, tant m' es si com nó;

Però, ja que la teniu,

Que mos tòch, are en s' estiu,

Y mos distrèu sa caló.

Dich, feyshó, si 'u voleu fé:

Jò, que som l' *avi* de Palma,

Ni crit fort, ni pèrd sa calma:

Patesch d' asma, y no 'm convé.

III.

Repican sa campaneta,

Y s' en vénen, tot plegat,

Un señó de mitja edat

Y una atlòta joveneta.

—Señó Batle, aquí venim

Per demanarli una còsa.

—Y si acás vosté s' hi opòsa,

No demanam: exigim.

—Vostés, tots farcits d' apuros,
Gastant es derré doblé,
Una *banda* han volgut fé
Que mos costa cinchcents duros.

—Y com si encara fos pòch,
Sa *banda* ara mos amagan.

—Y es qui sa música pagan,
Lo que volen es que toch.

—¿Heu sent?... y per res del mon
Callarèim: tot serà en balde.

—Pero bé, (respon s' Alcalde,)
Digan: ¿vostés dos qui son?

—¿Jò qui som? s' *Anunciadó*,
Y amb aquesta som veynats;

Per axò hem venguts plegats.

—A mi 'm diuen l' *Opinió*.

IV.

Desinvolt, y amb so capell
Mitx tombat demunt s' oreya,
Puro, y corbata verineya,
Ja s' en entra un bergantell.

A tothom mira de cara,
Y heu diu tot arreu, arreu:
Per parla clà, massa 's veu
Que no li fa pò sa vara.

—Bòno: ¿com estain aquí?

¿La Sala qu' ha tornat loca?

Sa *banda* ¿toca ó no toca?

Axò 's lo qu' hem de aclarí.

Vaja! no sigueu mussòls,

Y digau d' una vegada

Si sa *banda* qu' heu creada

Infla per voltros tots sòls.

Maldement sia tal y quina,

Nòltros mos n' aconortam;

Però, ja que la pagam,

Li volem xupá s' espina.

En llòch de fé econonies,

Tudau es poquets doblés...

Per voltros, n' hi havia de més

Amb ses quatre *xeremies*.

Ja que d' es ball sou es mitx,

Suprimiu Municipals,

Y llavò... ¡pagau fanals!

Lo matex qu' à Felanitx.

Si amb *medidas* tan dolentes

Perdésseu es cap des fil,

¡No hi fa res!... perdut per mil,

Perdut per mil y cinchcentes.

¿Cercau senti soná esquelles,

Toca corns y picaròls?

¡Vaja, dich! no sieu mussòls,

Y preniu llum de Sanselles.

Bòno: *he dicho*, y ja n' hi ha prou

Enteneu? per aquest pich:

Si no feys lo que vos dich,

Enteneu? ¡hey haurá re-nou!

—¿Sabs que parlas molt axut?

—Milló, si axi m' heu entes:

Vòltros ja sabeu qui es

El Demócrata,... y ¡salut!

V.

Cara alegre, y tota amesa,

Vé depressa de s' hostal

Y heu sént tot, desde es portal,

Una tenrala pagesa.

S' Alcalde la mira amb ansia

Com la veu que trèu es nàs:

—¿Ey, tu, sa jove, ahont vas?...

¡Calla! ¿tu qu' ests L' IGNORANCIA?

No t' havia coneguda;

¿Que cercas tu per aquí?

—Venia, just per dirli

Dos motets, de correguda.

Duya un sermó après de cò,

Y are... ja 'l puch confitá;

Aquests m' han goñat per mà,

Y l' han fet primé que jò.

Per paga, jò som tardana

Y tot ja 'u trob enforat,

Perque m' en vench à Ciutat

Just un pich cada setmana.

En rudes, es meu sermó

Deya, y no s' enfat cap mica,

Que jò també vuy *musica*.

—¿Tu també?

—¡Ja 's de rahó!

—Uns deyan si eras mitx mòrta.

—¡Vol callá! ben viva encara,

Jò, gracias à Deu, per ara,

Estich trempada y ben forta.

—Qualcú posava messions

Qu' eras *neà*.

—¿Y no s' en riu?

De part méva, à n' es qui 'u diu,

Ja li dará expressions.

Jò som lo que sempre he estat

Des dia ensá que som nada:

Franca, alegre, y afectada

De dí en tot la veritat.

Sino que en aquesta tèrra,

En cantá ses veritats,

Se pèrden ses amistats;

Per axò me fan la guèrra.

Fins y tot, prop d' una taula,

Prenguènt café un retgidó

Que 'm té poca devoció,

Ha gastada una paraula:

«L' IGNORANCIA (ha dit rebent)

Se fon com una candela,

Y ja *ha acabada sa tela*

En lo de s' Ajuntament.»

¿Heu veu? Si llavò 's desboca

Sa boca, ¿que' hey puch fé jò?

¿No veu vosté qu' es axò

Posarme es dit dins sa boca?

Li diga, y no m' en amach,

Que, encare que s' aña es sech,

Lo qu' es per are, no crech

Arribá à n' es cul des sach.

Fa cinch setmanes ó sis

Qu' amb vostés m' era arreglada;

Però s' *espressió gastada*

M' ha posada en compromís.

Si vostés s' han de negá

A lo qu' es públich demana,

Jò, que no som coca blana,

Jò no los puch alabá.

Y à vosté li hauré de dí,

Ja qu' es vosté es qui comanda,

Qu' aquesta ditxosa *banda*

M' ha donat un que senti.

Escolt: ¿vol un consey méu,

Encara que valga pòch?

¡Mani que sa *banda* tòch,

Heu man': no li sabrá gréu!

Res més: disponga de jò

En tot lo des séu agrado;

No res, perdon de l' enfado;

En llecenci': estiga bò.

MIRANIUS.

QUATRE PARAULES SOBRE ASES.

Tench per mi que serán molts qui en es moment de llegí es títol d'aquest escrit, arrufaran es nas, y diran: ¡Axò s'embruta!

Si valia de res un consej méu, los advertiria que no 'u diguéssem massa fort, ni se demostrassen alarmats; perque qui los sentís, no los cregués amb sa coua de paya.

Per lo demés, res té de raro qu'un pagés com jò, vulga trèure a ròllo es cabalet d'es séu sebre y parla de lo que més entén, ja per haverse estudiat un pòch à sí matex, ja també per esta tot sovint amb s'amable compaña de molts d'ases vestits, qu'han fet estudis llarchs y penosos per aprende de brama.

Axí es que coneix tota s'escala burrical, desde es qui pot titularse s'ase d'or, ò sia qualsevol fuy d'Adam qu'en diuen de *roñó cubèrt*, qui no té may pò de fret, y s'ha figurat essé en Jordi, perque li sona sa butxaca, fins à n'es desgraciat mòrt de fam, rich en necessitats y nafres, ahont hey acudexen ses mosques, com à tot bon ase magre.

Volé parla de ses variedats compreses dins sa família d'es tafarruts, heu teudria jò, com qu'es inagotable aquesta materia, per una arriesa molt gròssa; intenta en so méu escrit corretjé un bestia que sol essé fort d'idea y dur de cuyro, sería, me parex, volé renta es cap à s'ase.

Be m'agradaria tení conexements bastants per lo primé ò essé persuassiu fins à n'es punt de conseguí lo segon; però coneix sa méua poca forsa, en comparació d'es pes de sa somada; y antes de caure de jonoys amb ella demunt, preferesch confessa que sa mel no's ieta per sa boca de s'ase.

Pensaments tenia de demaná ajuda à un missé, per allò de que sabriam més un missé y jò, segons diu s'adagi; no' u he fet, perque 'n recort un altre qu'assegúra que sab més un ase à ca-séua, que cent sabis à casa d'altri.

Per axò, sense ajuda de ningú més que de sa méua ignorancia, duch en-avant s'empeño qu'he pres, y en sortiré en la méua, dignent tot quant m'he proposat sobre tants de germanets méus com corren per aquí.

¿Perque no he de parlar, si los coneix més qu'à n'es mal diné, d'aquests presumits qui de tot enténeu, que mesclau sempre, hey caygan ò no hey caygan bé, paraules retumbants en ses séues converses; qu'han llegit molt, axò sí, però sense trüererne profit, perque unes vegades no' u han entés bé, y altres heu han pres capgirat tot; si qualsevol sab que téneu es séu llòch conquistat dins s'escala de sa burricia, y se conexen a

Mallorca amb so títol pompós d'ases carregats de lletres?

¿Perque no he de trèure à ballá aquests ases de casa bona, qui orgullosos de lo que tenen y en so respècte qu'inspiran a n'ets arriets més menuts, braman en tot quant diuen, y pernetjan en tot quant fau?

Aquestes dues castes de gramátichs son, per dirho axí, s'*aristocracia* horric; y com que se pensan dú ses campanilles y es fan ròllo de sa coua, resultan tan insufribles y pagats de sí matexos, qu'es precis estarlos sempre à certa distancia. Jò crech qu'es ferlos una injusticia quant a algun d'ells se li diu *tròs d'ase*, perque es qui més y es qui ménos, té molts de mèrits contrèts perque li digan *gorá*.

Llavò també en coneix una partida, que jò los batiaria amb so nom d'ases engiñés, perqu'encare que no sapigan seña una carretera, ni fé un pont, s'engiñan de mòdo qu'amagan es porro à qualsevol, per sa rahó de que parexen beneyts, y esperan s'ocasió per trèure sa poteta. Aquests, que sempre fan s'ase per no paga s'hostalatje, xapan un cabey al ayre, y téneu amagat es diploma; pero eczercitar sa carrera d'engiñés industrials. Fent de Pere Taleca, ensellan per riure à n'es qui preténeu de vius; y quant los han posat es dit dins s'uy, sense dí ase ni bèstia, los déxan amb un pam de boca badada. Atenguent à sa posició qu'ocupan y à lo que representan dins sa societat d'ets ases, y des qui se pensan no esserhó, podrém considera aquests engiñés com a sa *clase media* d'ets oreyuts.

Com qui no hi tòch, caminant, caminant, hem arribat per últim a sa clase més numerosa y variada d'es qui sense essé precisament Tonis, fan festa dia 17 de Jané. Estam en plena *democracia*, ò, com aquell qui diu, entre ets ases de baxa ma. Bestia pacífich y sufrít, es seu bram casi may du pretensions, y ses séues còsses son donades molts de pichs sense intenció de fé mal. Encare qu'hey ha en es mercat molts d'ases que se assemblan, sempre distingiréu aquets en que, en llòch de du aubarda nou amb coué de pell, ensellament rumbós y brillà, ò sia levita, capell de trona, etc., passetjan un mal bast amb tafarra, escorneys ò arganells y cabestre, qu'es lo matex que si diguéssem cassòt ò camissola y varques, ò sabates de tacó ample. Com que la forca es feta pé's desdixat, no es gens raro qu'aquests, entre noltros, siga sempre es qui du es gat à s'aygo. Si se cansa, quant no pot pus se li dona un poch de poñidó, y gracies si s'escapa sense un parey de garrotades; si per ell matex cerca medis de millora es seu estat, se li sol fé present es conegut ditxo de «¡que sab s'ase d'ensafrana, si no ha menjat espiciat may!»; quant gemega y se quexa de sa seua trista condició, maldement s'es-

gargamélli, no es atés, perque bram de ase no puja al cel; quant pretén s'igualdat devant sa lley, ò que li tengan cèrtes consideracions, se li diu qu'ets ases y es muls no son tots uns. Y ell, unes vegades content y enganat, altres rene-gant y oreyes baxes, prosseguex molt sério es seu camí, ò bé conformat en sa seua mala sort, ò sino propositantse ferne una d'ase y seca quant li venga bé.

Are repar qu'es hora d'acabá ses quatre paraules promeses en es principi, y que parlant, parlant, he perdut s'ase y ses magranes.

¡Gracies à Deu com heu he conegut, y que no som tan rostit de ballestra com altres companeros meus, qui per revòlts qu'hajen fet, ningú may los ha vist caure de s'ase!

UN D' ARTÁ,
(qu' en veure es bast ja sua.)

XEREMIADES.

—Diga, Don Lluís, ¿demá diumenge que torna haverhi sermó de Filoxera?

—Si, señó.

—¿Y com heu haríam de fé, perque hey hagués sempentes, de gent qu'anás à sentirlo?

—Fassi una còsa: que pòs demunt L'IGNORANCIA que diumenge à sa Diputació hey haura uns *tancats* de Filoxera, tan bons y tan bons, que *diuen que pegarán tan bé*, y que donarán tant de gust à n'es públich: entrada y sortida *gratis*.

—Ben pensat: però axí y tot, no sé si bastará, Don Lluís; perque à molts d'es nostros propietaris de viñes los podrián aplicá allò de l'Esriptura: *Avres habent, et non audiunt*, que vol dí: *Oreyám ja'n téneu, però no l'adressan*.

* *

Ja tenia rahó aquell homonet vey, que deya:—Desenganauvos: totes ses còses d'aquest mon se reduexen à tres: 1.ª *fé y desfé*; 2.ª *ompli y buydá*; y 3.ª *aná y vení*.

Exemples: de sa primera, s'empedrat des carré den Cireròl; de sa segona, es pou de s'Ajuntament d'Inca, y de sa tercera, s'*aviram* des Born, que tot son anades y vengudes.

Excepcions: 1.ª es matrimónis mal avenguis, que ja *l'han féta*: 2.ª sa bossa des nostro Ajuntament, condemnada à buydedat perpétua, y 3.ª es fum, es doblés de Mallorca, ses *jayes* de la Sala, y moltes altres còses que s'en van, y si la còsa va axí, será mal de fé que tornen.

* *

Mos escriuen d'un pòble que hey ha hagut gent descompassada per questió d'alojaments.

Si es señós des pòbles en sabessin, quant fan obra à ca-séua, ja destinarian un departament per corté.

Sa culpa no la té es Govern, la tenen es qui pagan contribucions per tení cases y terra y les volen disfrutá sense hostes. No señó! sa casa deu havé de cedirse à n'ets alojats en temps de pau y tot, y si l'amo vol sortí que surta, en pich que dexará es llit fet, s'enten.

¡Y paga pòble!

* *

S'altre dia, en es Puig de Sant Pere, varen casá un bergantell de 20 anys amb una *jayeta* que n' té 13 y mitx.

Un enamorat, d'aquells qui van de tres qui n' agafa dues, l'endemá deya à sa séua atlòta:

—Mira, tu, mos hauriam de fé cone-guts y amichs d'aquesta novia.

—¿Y que n' has de treure? li deya ella.

—¡Vaja! si fos amiga nostra, ¡no't dich res! mos podria fé de *dona véya*.

* *

—¿Quina música toca à n'aquest ca-dafal?

—Sa de la Sala.

—No pot sé. Ell no está organísada.

—Ydò ja heu veus.

—A no sé que sia sa de qualque fra-gata qu' ha venguda. S' uniforme... mí-ralos s' uniforme.

—Ydò amb axò veurás com es sa de la Sala.

—Y no deyen que no podia tocá à n'es Born perque no estava organi-sada...

—No sé que t' he de dí; però, sia com sia, encara crech qu' aquesta música es de lo més organísat que hey ha à la Sala.

* *

Diu qu' enguañy puja tant y tant es prèu de sa verema. ¡Oh!... y lo que pu-jará.

¿Are?... ell are no 's res. D'aquí uns quants anys en tornarém parla, quant sa Filoxera ja sabrá ses tresques per tot Mallorca. ¡Llavò, llavò será devertit!

Quant es qui tenían viñes y omplian cups y tonells no trobarán per necessari ni un axingló de calòp, ni un grá de fagonèu, (¡y tot per mala cura!) llavò serán ses hònes.

Y plorarán, y farán potadetes y beu-rán aygo clara en llòch de moscatell; llavò tothòm s'en riurá de tals plora-yes, y los farà un pam de nas:—¿Are?... ¡Antes, antes! va dí en *Cañòt*.

* *

—¿Qué teniu, madò Magdalena, que tant vos enfadau?

—Sa meua fia qu' es una polissona y no 'm vol ajudá à plegá es fems des tròs de devant casa.

—Ell are no l' haureu de mesté, per-que han de dú una máquina d' agraná

y un hòmo tot-sol bastará per menarla.

—¿Que vos ne reys?...

—Ja heu veureu.

—¿Y qui l' ha de dú?

—Ves qui; s' Ajuntament.

—¡Que s' Ajuntament vulga tants de mal de caps per lleva es pa à n'es pò-bres!

—Oh! ell heu dará per empresa axí com ses cadires d' es Born, y amb sa ganancia de cad' añ, en pòch temps se rescabalará d' es deutes.

—¡Tocau! no aneu de verbes. A n'axò n' hi prendá com à n'es pou de sa Re-conada.

* *

—Bèt, ¿y d' hon passetjas sa llét?

—Foy, de Son Tiroriro.

—Meem es cadaf... ¡ay Deu! ¿y que no tens cap cotxeria llogada?

—¿Perque heu dius?

—Perque ets una beneyta,... na Ga-lidó no heu sabia tampòch, y d' ensá que jò l' hey vatx dí, ja 'u crech....

—Fieta, jò estich dejuna; contamhó.

—Veus; llogas una cotxeria, compas un parey de gèrres, les umpls d' aygo, hey mesclas una lliura d' amidó picat, y remena que remena, basta amb' un ma-nech de granera..... el sendemá dematí surts à vendre sa llét feta teua....

—¿Y si m' agafan?

—¡Qu' ets de beneyta! fé com qui te pren un mal y ¡pataplaf! pe sa cara va es cadaf de tot Deu que 't diga res.... llevò que pots aná p' es carrés més pú-blichs; com més públichs milló! Es ce-ladós are no se passetjan perque es sol es molt calent, y tal volta prenen la fresca dormint.... vuy dí que pots cridá fort y no 't sentirán.

—Mira, estich contenta d' haverte tro-bada; vatx à llogá una cotxeria y llavò à comprá gèrres.

—Pensa amb s' amidó....

—No tengas ánsia. Adios.

—Adios... ja veurás com t' anirá bé.

* *

¡Y visca sa Filoxera!

Dilluns d' aquesta setmana, es vapor corréu de Valencia dugué un bon pané de rém, moscatell per més señes, que es veurel no més, feya menjera.

Es dilluns anterió, també havia duyt un gran ramell de flòs, ¡cosa bona!

¿Que m' hi diu, Don Lluís? Vosté men-tres tant, amb elocuencia digna de mi-lló causa, ¡no 's cansi de predicá!

Jo diria qu' aquests fets, per sí sols, son encare més elocuentes que tots es discursos de vosté, fets y per á fé. Y no 'u dich per agraviarló.

* *

¡Altra Societat mallorquina!! y van mil.

La Peluquera Balear: uns quants centenás d' accions à 4 duros; y ha de fé vení dues dotzenes d' atlòtes perru-

queres y afeytadores, perque axò de barbés mascles ja es véy, y qualsevol hòra hey som à temps.

Ah! olvidavam lo milló: sa Societat encara no existex; però ses accions ja ténen 7 reals de *prima*.

¡Ay idò! Dauli es dit, ves si mossega.

* *

Ara qui parlám de perruqués: à can Millan empran una máquina que ro-dant, rodant, fa es cap de lo més net. Però té un inconvenient: no més ley fá de part de fóra.

¡Ah, Miquelet Millan! Si tu l' arri-básses à perfecciona à sa téua máquina, de manera que amb quatre rodades tam-bé netetjas es cap de part de dins! Prest veurías es téu retrato penjat à sa casa gran de devant ca-téua.

¡Vaja, Miquelet, cabila y fé un es-fòrs! Considera quants son es parro-quians qu' heu han mesté com es pá, à n' axò que 't dich.

Creume, Miquel: hey ha un sòu que goñá.

* *

Vat' aquí un escapoló ò tayadura d' una sessió des nòstro Ajuntament.

Un tinent:—Ja qu' hem feta música, y pròu hòns doblés que mos costa, ¿per-que no l' hem de treure à rotlo?

Un retgidó:—¡No siga beneyt, *hom-bre*! ¿No veu que com més la treurém à rotlo, més se burlará de nòltros es pú-blich, y mos fará més sa lleña demunt? ¡Ben dit! (Qui no riu, no es hòmo de bulla.)

* *

A una tenda sense número d' es carré des Clots s' ha rebut un carregament de cañes de pescá, ams y bolentins à fi de doná abasto à n'es consumidós que solen pescá per sa plassa de Cort y carrés principals de Palma despues que ha plogut.

També s' hi trobará un gran surtit de xèngueres y botes d' aygo, per llarch.

No equivocarse: está devant allá hont se troba.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

M. M. (*Manacor*): Insertarém lo qu' envia. Sa-ludi de part nostra aquest amich nòu que mos es sortit.—UN LLETERNÉ: S' insertará.—M. C. (*Felanitx*): Ja n' teniam noticia. Axí matex gra-cies.—UN D' ARTÁ: Ja 'u veu.—UNA CAMERERA: ¿Qui t' ha enganada, fieta? Val més que 't cuy-des d' aná à la Sala à comprá sa llibreta.—UN ESTUDIANT: Probablement à vosté y à molts d' altres los podrém complaure aviat.—UN IN-QUERO IGNORANT: ¿Qui nos respòn de qu' es cèrt tot lo que vosté mos diu?—S. C. (*Sóller*): Per are, no hey ha cas d' axò.